גליון 1137 - שנה כבי

יהדות באהבה

המאור שבתורה

פרשת ויצא

הפטרה "ועמי תלואים"

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

© כל הזכויות שמורות

שבת יא' כסלו התשפ"ז

	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
י-ם	16:21	17:12	17:47
ת"א	16:20	17:10	17:43
חיפה	16:19	17:10	17:42
ב"ש	16:22	17:12	17:47

יוצא לאור להעמקת התורה ועמלה

עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

כל ימיו היה האדמו"ר מקלויזנבורג, רבי **יקותיאל יהודה הלברשטאם** זצוק"ל, הוגה בתורה הקדושה בהתמדה עצומה. הרבי למד בכל מצב. גם כאשר **סבל מכאבי ראש חזקים**, היה מתיישב ללמוד וכך הפיג את כאביו. פעם אחת, בעת שגברו עליו מכאוביו, התבטא: "נאמר: 'החש בראשו יעסוק בתורה' חושש אני שיהא עלי ללמוד כל היום שיעורים, שכן העיסוק בתורה אינו מהווה רק **סגולה** נגד כאבי ראש, אלא בעת שאני עוסק בתורה, כלל איני חש כאב זה." והרבי אכן השתמש ב'תרופה' זו כל ימיו!

סיפור חסידי צריך לעורר מידה טובה, לעורר חיות פנימית בהידור מצווה.

סיפור חסידי צריך להביא להרגשת "דרכיה דרכי נועם" של תורת החסידות.

על האדם להגיע להרגשה פנימית חזקה שאין שום מעשה ודבר שלא יבוא במשפט לפני ה'.

לע"נ רחל (רשל) אלבז
בת קלרה ואליהו

רבי בנימין זאב חשין זצ"ל ברח מן הכבוד לא רק מפני שצריך לברוח ממנו, אלא סלד ממנו כדבר מתועב ביותר. מידי שנה היו נוהגים לכבדו בימי ראש השנה להיות בעל קורא לפני התקיעות, שנה אחת התחמק רבנו ביותר אולם הגה"צ רבי **לוי יצחק בנדר** זצ"ל, זקן חסידי ברסלב- לא ויתר.

רבנו עשה כמי שיוצא לבחוץ, אך רבי לוי יצחק לא ויתר, ורבנו נכנע. אולם באותה שנה אמר רבנו, **שנה כזו קשה** לא היתה לי... שכן אמר, בכל עת אשר נותנים לי כבוד אני סובל מכך מאוד.

כלל זה יהא נקוט בידך: מי שאינו רואה את המקום בכל מקום, אינו רואהו בשום מקום.

מדוע נמנע מהאישה פרי בטן עד כה? רבי **חיים סנאוני** זצ"ל פנה אליה ובקשה שתבטיח לו להימנע מהליכה לבית הקברות- האישה נאותה לכך. רבי חיים הוסיף והסביר לה כי **אך לטובה עבבו מהשמים** את הריונה עד עתה, וזה בעטיה של הליכתה לבית הקברות והידבקות החיצונים בה, ולו היתה מעוברת היה נגרם ח"ו נזק רוחני וגופני לעובר ולאישה. ר' חיים הבטיח לאדמו"ר ולאשתו, כי עתה לאחר שנתגלתה הסיבה וקבלה האישה לבל תלך לבית הקברות, הוא יתפלל עבורה ובתוך שלושת החודשים הקרובים היא תתעבר.

האדמו"ר ואשתו קיבלו בלב שלם את דבריו של הצדיק, והבינו שאף על כוונתה הטובה של האישה להתפלל אצל שוכני עפר, עצם הליכתה לבית הקברות לא היתה רצויה כלפי שמייא, וגרמה בכך נזק לעצמה. האישה עמדה בהבטחתה, ובאותו פרק זמן **התקיימו דברי קודשו** של רבנו חיים סנואני, וזכתה להתעבר בפרי בטן, ובמלאת ימיה ללדת ילדה בן זכר ואחריו נולדו להם עוד בנים ובנות.

יש המהלכים ושבע תועבות בלבם, ומחליקים על כרסם בכמה דפי גמרא

נקודה למחשבה

'מה שלומך איש יקר?' הוא מסתובב לאחור ופוגש בחליפת פסים, **עיניים נעימות** מביטות אליו באהדה. הוא לא מצליח להיזכר מהיכן מוכר לו האיש בחליפת הפסים, אם בכלל, 'ברוך השם, הכול טוב. חוץ מהבטן המקרקרת'. 'אתה באמת נראה קצת כחוש, אחי. אני לא הבנאדם שייתן לידידים שלו להסתובב ברחוב רעבים. לא אני. ממש לא'. עיניו של האיש נתלו בידיד הזר במבט רעב. לרגע קל חלפה בו תחושת אי נוחות אולי הוא נותן יד להונאה, אולי עליו להבהיר לאיש הנחמד הזה שהוא טועה בו, שהם לא מכירים משום מקום, ושהוא בוודאי מתבלבל בינו לבין מישהו דומה. **אבל הבטן** קרקרה לטובת הארוחה, הוא רק הנהן בראשו והמשיך במשחק. 'בוא אחרי, כאן באחד הרחובות יש את המסעדה שלי, אני אוכל שם קבוע. ארוחות גורמה. בכל העיר לא תמצא עוד מסעדה כזאת. נלך.' קבע האיש והוביל קדימה. במסעדה הם מתיישבים ליד שולחן עגול., מלצר לבוש בהידור מניח את תפריט הבית. . 'תתעלם מהטור השמאלי (המחירים, כמובן), תתמקד בטור הימני ותבחר מה שתרצה, היום אתה אורח שלי!' הוא מזמין. ועוד איך., מנה ראשונה ומנה שנייה, מרק הבית וסלטים טריים. לקינוח הוא מוסיף בקבוק יין עתיק גם הידיד לא טמן את ידו בצלחת, גם הוא אכל מכל חלקי התפריט, וקינח ביין המשובח שעזר לו להחליק כמה חתיכות עוגה מלאה באגוזים עמוק פנימה. הארוחה הסתיימה, השניים עוד ישבו זמן מה, תוך כדי השיחה הנעימה התרומם הידיד, 'אבקש את סליחתך, אני יוצא לכמה דקות, אתה יודע...' הכמה דקות הצטרפו לשעה ארוכה שהתארכה והלכה. תחושה מציקה החלה מדגדגת במורד בטנו. הוא התרומם בכבדות של מי שאכל ארוחה דשנה, מבקש לבדוק לאן הוא נעלם הידיד, להיכן הלך. אולי משהו קרה. . 'טרם שילמת, אדוני'. אמר האיש בטון קשות. 'אה... זה לא אני... **זה החבר שלי שהזמין אותי לכאן**'. אמר בטון כבד, 'זה ממש לא מעניין אף אחד. אכלת. שילמת. וגם על מה שאכל החבר שלך תשלם, הרי הייתם יחד.' 'אבל אין לי כסף!' 'אין בעיה, תוכל לעבוד כאן בשטיפת כלים, מירוק רצפות, סיוד, כיבוד, ועוד. מכאן לא תצא עד שישולם החוב.' החושך חזר לעיניים.

זה בדיוק מה שהיצר הרע עושה לנו! אז בטרם ניגש למלא את הצלחות, להשתולל ולאכול, ליהנות מכל מה שיש לעולם להציע. **נעצור ונחשוב** מי משלם. האם המזמין, היצר שמדגדג מבפנים ונותן לנו תחושה נעימה שמזמינה. **או שאנחנו ניתקע עם החשבון**, ונצטרך לשלם עד הפרוטה האחרונה. (העורך)

סיפר רבי **משה כץ** ז"ל חתן בנו הרה"ק רבי **גדליה משה** זיע"א, כי בעת שמחת נישואי נינתו של רבנו עם כ"ק האדמו"ר **משומרי אמונים** שליט"א הופיע כ"ק מרן אדמו"ר רבי **דוד מרחמיסטריווקא** זיע"א בעת עריכת החופה. וכששאל את רבנו למצב בריאותו השיבו כי יש לו ייסורים. שאלו איזה ייסורים יש לו, ענה לו "ייסורים מכבוד", וזאת מפני שלאחרונה עשו עבורו מניין מיוחד ודבר זה גורם לו לייסורים **של כבוד**.

ומכאן למידת ההשתוות: לא ניכר אף פעם שום התפעלות על פניו, ואם בא לפניו איזה אדם חשוב ונכבד ביותר, עשיר או שר מהממשלה לא קם ולא זע, אלא כמהגו **תמיד לכל איש**, ולא התפחד ולא עשה שום פעולה לכבד, והשיב שלום כמו לכל אדם פשוט, בנחת, ועיניו למטה. גם לא התפעל ממי שנתן לו פדיון גדול, כי מדתו של **ההשתוות וההסתפקות** היה אצלו ניכר ביותר משאר מידותיו.

פעם כשהוצר **חכם עשון מזרחי** זצ"ל לנסוע באוטובוס, התיישב לידו שוטר יהודי שהיה מאוד נגד הדת **ואחריו עלתה** צעירה שהיתה לבושה בפריצות, היא התיישבה דווקא למול רבנו זצ"ל. חכם עשון זינק ממקומו כנשוך נחש וזעק בכל ליבו על אותה צעירה הלבושה בפריצות הוא זעק בקול בכי, "פריצות!" "אוי לנו!"

השוטר שראה את עוז רוחו של רבנו וכמה שבאמת כואב לו נכנסה רוח טהרה בלבבו, וקם אף הוא והעיר לאותה צעירה שאין זה מן הראוי ללכת כך ברחובות הקריה.

מה עושה ערבי כשנופל עליו טיל?
אוסף את הברזל...

מציאות הוא ויתבונן הבריאה ניתנה בטבע ובמנהג, יש דברים המזיקים לגוף ויש אחרים **המועילים לגוף**, והכל ניתן בסיבה ומסובב והסיבות גורמים למסובב, וכשחסרים הסיבות לא יגרם המסובב בשום פנים,ואף שהכל יד ה' ובידו לשנות את הבריאה, מ"מ ניתנה הבריאה בסדר ובמנהג וכאילוף נראה שהכל **נעשה מאיליו**, כי כך רצונו של הקב"ה שיעשה הכל.

היה מעשה שהיו צריכים לגשם מאוד, והיו הנכרים מוציאים פסיליהם סביב הכפר, כידוע נימוסם, ולא ירד הגשם. פעם אחת אמר **הבעל־שם־טוב** זצ"ל למוכסן: תשלח להסביבה שיבואו לכאן למניין. וגזר תענית, והבעל-שם-טוב התפלל בעצמו לפני התיבה, **והאריכו בתפלה**.

ושאל נכרי אחד: למה התפללתם היום באריכות, וגם הייתה בכיה גדולה ביניכם? והשיב לו האמת שהתפללו על הגשם. ולצץ הנכרי מאוד באומרו: הם הלכו עם פסיליהם ולא הועילו, ומה תועילו בתפילתכם?! וסיפר המוכסן דברי הנוכרי לבעל-שם-טוב, ואמר לו: לך אמור לנוכרי **שהיום יהיה גשם**. וכן היה.

השוטר למציל : מה קרה לבחור הזה? המציל : הוא ניסה להתאבד בטביעה בים. ומה קרה אחר כך? שואל השוטר. המציל : הצלתי אותו.
השוטר: נו...? המציל : ואחר כך הוא תלה את עצמו על עץ.
השוטר: אז למה לא הצלת אותו?
המציל : **חשבתי שהוא רוצה להתייבש.**

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב **ראובן אלבז** שליט"א

"אין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים"
לפני שמונים שבעים שנה לערך עלה דור של משכילים...
התחילו לעלות קצת זעיר פה זעיר שם משכילים אנשים שהתרחקו מהדת מהתורה אבל היה בהם ריח של ציונות.
והנה בבית חולים שערי צדק שהיה נקרא אז וואלך של ד"ר וואלך הגיעה אחת המשכילות ללדת. ד"ר וואלך מקבל אותה בסבר פנים יפות ואומר לה גברתי הנכבדה אולי לפני הלידה קחי ספר תהילים ותאמרי פרק תהילים **ותתפללי להקב"ה שיזכה אותך ללידה קלה.**
היא אומרת לא אני לא מאמינה בכלל בזה אז אומר לה ד"ר וואלך אז במה הגברת מאמינה אני מאמינה בטבע אז אומר לה וכשכואב לך משהו אז למי את צועקת? אני צועקת לטבע **שהטבע יציל אותי
הטבע מציל? כן בבקשה גברת תכנסי היא נכנסת לחדר לידה ומחכה הוא קרא לכל הרופאים והאחיות לאיזה חדר סמוך תשארו פה. אני רוצה לשמוע שהטבע יציל אותה כשצירי הלידה יתחילו לבוא לה והאשה הזו שוכבת ללדת וצועקת הטבע תציל אותי. אומר להם ד"ר וואלך עוד לא זה לא נכון היא עדיין לא צריכה ללדת פתאום צעקה חזק **אלוקים תציל אותי!!!** מהר רוצו היא כבר צריכה ללדת **
כי זה אמת מקודם זה היה סתם משחק.

רבותי! **זו המשענת** היחידה שעמדה לנו במשך אלפים שנות גולה. שנות חושך. העם היהודי למוד הסבל ידע לעמוד איתן בכל מצב ובכל מקום.

בגלויות הכי קשות ידע לעמוד איתן וכל זה בזכות מה? **בזכות התורה**
לא ספורט היה לו! לא צבא היה לו! לא היה לו מדע
התורה תרבותו האמיתית המקורית תורתנו הקדושה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

רבי אברהם אבוש, רבה של בוצ'ץ, שימש פעם כמוהל בברית מילה, שבה שימש ראש הקהל כסנדק. אחרי הברית פנה ראש הקהל אל הרב ואמר לו כדי להקניט:" היו נאלץ רבינו לכופף קומתו ולקוד לפני..." השיב לו רבי אברהם:"
הלא מקרא מפורש הוא:'
ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ..."

וכאשר אדם קרוב לעניני העולם הזה, הוא מרוחק מרוחניות ומזכירת ה'.

בסוף שנת התר"ע הגיעה לירושלים המכונית הראשונה. הדבר עורר **סקרנות רבה** בקרב תושבי העיר, שהורגלו בכרכרות ובעגלות רתומות לסוסים. תלמידי ה'חידר' לא יכלו לכבוש את סקרנותם ואצו לרחובה של עיר **לחזות בפלא** הגדול. רק ילד אחד כבש את סקרנותו, טמן עצמו בבית המדרש והמשיך לשקוד על תלמודו. לימים התפרסם ילד זה, הלא הוא הגאון רבי **שלמה זלמן אויערבך** זצוק"ל.

וינה, יערות האיזור, אוסטריה, **תש"ה**
הרעב הכבד ששרר אצל חוטבי העצים ביערות כמעט וגרם להעלאת שני יהודים לגרדום. המפקד הגרמני עמד להוציאם להורג בעוון גניבת **מנות הלחם** של שני עובדים אחרים. הגרמני דאג למסור לי על האירוע, שייערך בקרוב במעמד כל קבוצת העבודה...

עזרתי אומץ וביקשתיו לבטל את רוע הגזירה. הסברתי לו כי העונש יחשב לאכזרי למדיי אצל עובדי הכפייה, שלמרות תנאי התזונה הקשים הצטיינו בתפוקת עבודתם. שכנעתי אותו שמוסר העבודה עלול להתערער בעקבות ביצוע התליה **קיבלתי על עצמי** את האחריות לנאום לפני האנשים לבל יחזור על עצמו בעתיד מעשה כגון זה של גניבת לחם איש מרעהו בס"ד הצלחתי לשכנעו **והגזירה בוטלה**

שיפוט טוב רוכשים מניסיון.
ניסיון רוכשים משיפוט גרוע.

מילה טובה ודבר חדוד –
מחיים את הלב כזריקת עדוד,
כמו תלמי האדמה למטר יצמאו –
כן תלמי הלב מלה טובה יגמעו.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לולו"ה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתייא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יורם אברג'יל, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמגי הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איזה, יעקב בן שרה ברסקה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**